

Πάνω που πίστευα ότι (ως κάποιος στα μαθηματικά) είχα ξεφύγει από τον εφιάλτη των θεωρημάτων, μου έτυχε ο Μαυρωτάς και με έκανε πάλι να τρέχω μέσα στα νούμερα!

Το εννοώ αυτό περί του (σκολικού) εφιάλτη, διότι από πού ν' αρχίσω και πού να τελειώσω: το Πυθαγόρειο θεώρημα, το θεώρημα του Ευκλείδη, το θεώρημα του Θαλή, το θεώρημα του Μπλάζανο, το θεώρημα της μη πληρότητας του Γκέντελ, το θεώρημα του Φερμά και πάει λέγοντας!

Τέτοια φόβια με είχε καταλάβει για τα θεωρήματα, που όταν πρωτάκουσα για το θεώρημα του Παζολίνι και το θεώρημα του Αλμοδόβαρ, «σιχτίρια» και τους δύο, νομίζοντας ότι το γύρισαν κι ελόγου τους από την τέχνη στην αριθμητική και στη γεωμετρία...

...και γι' αυτό ανακουφίστηκα όταν κατάλαβα ότι το πρώτο είναι ταινία (του Ιταλού σκηνοθέτη) και το δεύτερο ο τίτλος ενός μυθιστορήματος που έγραψε ο Αντόνιο Κάσας Ρος!

Ουφ...

Για να είμαι ειλικρινής, όταν ένα μεσημέρι του περασμένου Ιουλίου ο Γιωργάκης (που τον αποκαλώ τουιστοτρόπος επειδή είναι μικρός το δέμας, αλλά στην πραγματικότητα είναι Γιώργαρος) ήρθε στα γραφεία του «Goal News» και μου άφησε τις φωτοτυπίες από τα πρωτόλεια κείμενά του, σταυροκοπήθηκα!

Οχι πως δεν τον θεωρούσα άξιο να γράψει, ίσα ίσα τον έχω και για παραπάνω, απλώς σε τέτοιες περιπτώσεις με κυριεύει πρώτα η ζήλια και μετά η απορία για το πώς οι άνθρωποι διακρίνονται τόσο καλά το χρόνο τους και προλαβαίνουν να τα συνδυάσουν όλα...

Εδώ ανοίγω μια μικρή παρένθεση για να σας εκμυστηρευτώ ότι κουβαλώ αυτό το απωθημένο εδώ και χρόνια, γι' αυτό πετώ τη σκούφια μου όταν με καλούν σε παρουσιάσεις βιβλίων και νιώθω σαν το σκυλί που κάθεται κάτω από το τραπέζι με τον εισεβή πόθο να καθαρಿಸτεί από το πάτωμα τα ψίχουλα που πέφτουν από το πιάτο του αφεντικού του!

Γι' αυτό, άλλωστε, πήγα στη χθεσινή πρώτη παρουσίαση του βιβλίου του Μαυρωτά και (επειδή δεν χόρτασα από τα ψίχουλα) θα ξανασησώ καραούλι την ερχόμενη Κυριακή το μεσημέρι στη Βουλιγαμένη!

Ε, διάβλε, με τόσο καρτέρι, όλο και κάτι θ' αρπάξω!

Το (πρώτο, διότι άμα φας την περτιά δεν συμμαζεύεται) βιβλίο του Μαυρωτά έχει τον εξόχως εντυπωσιακό τίτλο «Το θεώρημα της επτάδας», αλλά (ευτυχώς) δεν είναι βιβλίο μαθηματικών...

...ούτε καν χημικών μηχανικών, καθώς το «μεγάλο ανθρώπινο» που ελληνικού γούστερ πόλο είναι επίκουρος καθηγητής αυτού του τομέα στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο!

Δεν είναι καν (το βιβλίο) αυτοβιογραφικό, διότι ναι μεν ο συγγρα-

Ο ΛΟΥΚΑΣ, Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ, Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΩΤΑ, ΤΟ ΘΕΩΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΤΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΣΚΟΥΦΑΚΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

Η κιβωτός του Γιωργάκη!

φέας έχει κοινά στοιχεία με τον Λουκά και τον Φίλιππο, αλλά απλώς τους χρησιμοποιεί σε μια διαδρομή παράλληλων και συνάμα αντίθετων βίων για να στηρίξει το δικό του θεώρημα...

Το θεώρημα της επτάδας, που (ας μου επιτρέψει να παρέμβω) εγώ τη θεωρώ ιερή, ένεκα του αριθμού: ως γνωστόν, από καταβολής του μάταιου τούτου κόσμου, το επτά υπήρξε ο κατεξοχήν ιερός, άρτιος και τέλειος αριθμός!

Η τελειότητα του στηρίζεται στο γεγονός (λένε οι επιστήμονες) ότι αποτελεί το άθροισμα του 3 και του 4, που εκφράζουν τα δύο τέλεια σχήματα: το ισοπλευρο τρίγωνο και το τετράγωνο...

Γελώ τώρα που το γράφω αυτό, αλλά το πράγμα θα ήταν ακόμη τελειότερο αν και ο Μαυρωτάς στη μακροά και ένδοξη καριέρα του (στη Βουλιγαμένη και στην εθνική ομάδα) φορούσε το σκουφάκι με το Νο 7, αλλά αυτός προτίμησε από την αρχή το 5!

Εκεί βεβαίως και το 5 τη χάρη του, άλλωστε σκουφάκι να 'ναι κι ό,τι να 'ναι. Το εννοώ αυτό, διότι στους μεγάλους σεισμούς του '81 ο Γιώργος πήκε πανικόβλητος στο σπίτι του και τα μόνα πράγματα που μάζεψε για να τα βάλει στη δική του κιβωτό ήταν το σκουφάκι και το μαγιό του, που τα 'χε αφήσει για να στεγνώσουν πάνω στο καλοριφέρ!

Στα 29 χρόνια που πέρασαν ο Γιωργάκης μεγάλωσε, παντρεύτηκε, έκανε δύο παιδιά, τελείωσε τις σπουδές του στο Πολυτεχνείο, διορίστηκε επίκουρος καθηγητής του ΕΜΠ και μέλος του ΕΣΚΑΝ, πήγε στα 17 του στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λος Άντζελες, έπαιξε σε πέντε ολυμπιακά τουρνουά, σήκωσε (ως αρχηγός) το πρώτο διεθνές τρόπαιο της Ελλάδας σε συλλογικό επίπεδο...

...κι εκείνο το σκουφάκι όχι απλώς το τίμησε, αλλά το ξέσκισε στην κυριολεξία, διότι μονάχα στην Εθνική το φόρεσε 511 φορές!

Επειτα, λοιπόν, από τις επτά μέρες της δημιουργίας του κόσμου, τα επτά μυστήρια, τις επτά κύριες αρετές, τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα, τα επτά θαύματα του κόσμου, τους επτά σοφούς της αρχαιότητας, τα επτά χρώματα τις ίριδος, τις επτά νότες της μουσικής, τους επτά επί θήβας, τους επτά νόνους (που έκαναν παρέα στη Χιονάτη), τους εφτά νομά σ' ένα δωμά του Ακη Πάνου και του Νταλάρα...

...έφτασε το πλήρωμα του χρόνου και για τους επτά ήρωες της υδατοσφαίρισής μας!

Δεν είναι βεβαίως μόνο επτά, αλλά πολύ περισσότεροι και ταυτοποιημένοι, ακόμη κι αν (συγγραφική αδεία) ο συχωρέμενος ο Νιάντας από Σμαρτζίδης λέγεται Καμαρτζίδης, αλλά διατηρεί πάντοτε εκείνη τη βαριά σλαβονικώτικη προφορά!

Ο Μαυρωτάς πάλι, είτε ως Φίλιππος είτε ως Λουκάς, διατηρεί πάντοτε εκείνη την εγκυφαλικότητα που τον ανέδειξε σε κορυφαίο πόλο, τον εφοδίασε για τις σπουδές και την ακαδημαϊκή καριέρα του, τον εξέλιξε ως άνθρωπο και... απειλεί να του χαρίσει και ένα best seller!

Αυτό, βεβαίως, θα μπορούσαν να το εκμηδίσουν συν τα χρόνια οι Εκδόσεις Πατάκη, αλλά αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι ο Γιώργος έγραψε!

Του το σημείωσα κιόλας σε μια μικρή αφιέρωση (που είχε την καλοσύνη να μου ζητήσει, διευκρινίζοντας ο ίδιος ότι το βιβλίο προέκυψε από μια εσωτερική ανάγκη του να γράψει κι αυτός κάτι), ότι αυτό που έγραψε είναι πολύ ωραίο, πολύ δικό του, αλλά και πολύ δικό μας πια...

...οπότε, αφού ο Λουκάς και ο Φίλιππος μας το 'μαθαν για τα καλά το θεώρημα της επτάδας, τώρα μπορούμε κιόλας να περάσουμε από τη θεωρία στην πράξη!

Αυτή άλλωστε (εάν ενθυμούμαι καλώς από την περίοδο του εφιάλτη μου στο σχολείο) είναι η φυσιολογική εξέλιξη ενός θεωρήματος: να αποδειχτεί στην πράξη και, όταν μεγαλώσει, να γίνει αξίωμα!

Το τσέμ του ελληνικού πόλο, πάντως, το 'χε εμπνεύσει το δικό του αξίωμα, που αποτελεί κιόλας την κεντρική ιδέα του βιβλίου και είναι ένα μήνυμα προς όλους όσοι ασχολούνται με τα σπορ: ο πρωταθλητισμός και οι σπουδές μπορεί να συμπραχθούν και να δρουν συμπληρωματικά και όχι ανταγωνιστικά...

...απλώς τα πρώτα χρόνια (όπως έλεγε πάντοτε ο Μαυρωτάς) χρειάζεται ένας μαμαρμός ταξίτζης και μια μάνα μαγειρίσσο!

Το Ξανακουβεντίσαμε αυτό τις προάλλες στο ραδιόφωνο και ο Γιώργος μου είπε ότι τα μηνύματα που περνάει μέσα από το βιβλίο του είναι κιόλας η «διαθήκη» του προς όλα τα παιδιά που βρίσκονται τώρα στο σταυροδρόμι και δεν πρέπει να νιώθουν πως ο ένας δρόμος είναι της Αρετής και ο άλλος της Κακίας!

Του Μαυρωτά σε αυτό το βιβλίο του βγήκε το (συγγραφικό) κοί, ακήθηκε μάλλον να ξυπνάει κάθε μέρα στις πέντε το πρωί για να γράψει και όσο προχωρούσε τόσο ενιωθε σαν τους ερωτευμένους, όταν πρωτοδανώνουν τη λαμπαρίνα!

Προφανώς το χούι δεν έφυγε στον επίλογο του βιβλίου και ο Γιώργος θα γράψει κι άλλο, που ελπίζω ότι θα με βάλει κατευθείαν στο νόημα και δεν θα με κάνει να ξανανώσω τον ίδιο (πρόσκαιρο) εφιάλτη με τα μαθηματικά θεώρημα...